

THƯ GỬI DẤU YÊU (8)

Yêu dấu!

Nếu, phải diễn đạt, phải tỉ tê... thì ngôn ngữ đó, cảm xúc kia cũng không thể nào hàm chứa hết được cõi lòng của anh. Một, cửa đời đã mở, một, cửa gương không mờ nhạt, một, hạt bụi không ả nấp. Niềm hạnh phúc, mang theo hay ở lại, vẫn mãi là nỗi niềm yêu dấu.

Bạt ngàn theo hơi thở, theo thanh âm réo gọi của tình yêu, của mai sau. Của một điều rất yên bình trong tháng ngày tìm đến, gặp gỡ và tha thiết bên nhau.

Anh nhớ mãi ánh mắt say đắm của em. Anh thương lắm, một vầng trăng, anh đoái hoài lắm, niềm nhung nhớ. Anh phủ phục lắm, một ân cần - đầm thắm. Anh dịu dàng lắm, một ngọt mật bên nhau. Anh yêu lắm, yêu vô cùng những dạt dào cảm nhận. Trong anh, có tiếng gọi của yêu thương, có băng khuâng tự hỏi lúc hờn trách nhau.

Mùa xuân hoa nở, mãi như mùa xuân rộn ràng khởi tiết hân hoan, êm nhung theo gấm hương hoa. Giây tơ lòng, trùng trùng, du dương thánh thót một ngân vang. Để ngày ấy, nép tựa, một bóng với hình. Đan chặt mười ngón tay thơm. Có hơi thở anh nồng ấm, có vòng tay em khép kín. Khép kín đời anh theo tháng ngày đó.

Bao lâu rồi em nhỉ, bao lâu rồi chúng ta hòa chung một nhịp đập, đội cùng một khăn nguyện, vạch định một phương hướng và đã có những lúc, những lúc mà giọng suy tư của em thấm ướt một nỗi buồn, một nỗi buồn, xa vắng, hoang mang đợi chờ.

Tự hỏi, làm sao anh ngoạn mặt. Tự hỏi, làm sao anh vô tình, dần bước - chia xa. Đời sống vốn là cõi tạm và cõi tạm đó, đã có em như chiếc bóng quán quít bên anh. Bên mỗi một bóng trông, đôi mắt tìm nhau.

Đêm qua nghe gió reo lời tình tự, anh thấy thẹn thùng, anh thấy ngỡ ngàng thẹn với đất trời, vừa mới giao hoan. Anh đổ kị với gió, với thời gian. Thôi đừng gió nữa, thôi đừng ân ái với đêm xanh. Để chỉ anh, chỉ em, chỉ chúng ta là gió, là đêm, là cuồng phong uy vũ trong đêm nay.

Em nghe không? Tiếng gọi của lòng anh. Em nghe không? Nhạc tấu trong hồn anh. Mỗi buổi sáng qua đi, mỗi buổi chiều chậm đến, mỗi đêm về khắc khoải, có em đáng vẻ hoài mong. Có em thôn thức tiếng gọi yêu thương. Có anh, niềm cảm xúc dâng đầy.

Yêu dấu,

Có những lúc, em tự hỏi: "Khi nào anh sẽ hết yêu em". Nhưng em không tìm được câu trả lời. Mà em cần gì câu trả lời. Phải không anh? Rõ là em thật vớ vẩn. Tại sao em

phải nghĩ đến câu hỏi đó. Có bao giờ, anh sẽ hết yêu em đâu. Phải không anh? Nếu có, em sẽ giết anh ngay tức khắc. Em sẽ băm anh ra thật nhỏ, thật nhuyễn, thật nhừ. Xong em làm mỗi câu cá cho hả dạ.

Anh sợ chưa! Nói thế, chứ làm sao em có thể hành động tàn ác như vậy. Một nỗi buồn nào của anh chợt đến, cũng đủ làm cho em tái tê. Em sợ vô cùng, mỗi khi làm anh phật ý, em tự trách nhiều lần, đã không biết cách nuông chiều anh. Em lúc nào cũng nhỏ bé bên cạnh anh. Nhưng em, rất một mực yêu thương anh, trong em, hình như không bao giờ hiểu được chữ "phụ nhau". Em yêu thương anh như bản thân của mình, em gìn giữ hơn bất cứ một sự giữ gìn nào. Tình cảm của em vĩnh viễn không bao giờ có sự thay đổi, không bao giờ có sự biến dạng. Lòng em, trước sau như một. Sơn sắt và thủy chung. Trọn đời này, em chỉ biết có mỗi anh, chỉ anh mà thôi.

Tình cảm của em là thế, khi đã yêu ai thì xác thân và tâm hồn hoàn toàn thuộc về người đó. Dù em phải cam chịu mọi nghịch cảnh, mọi trở trêu có thể xảy đến như một tai ương của số kiếp.

Anh có thể sai quấy với em, nhưng em không bao giờ cho phép em sai quấy với anh. Em không thể đốn mạt, chế diễu tâm lòng của em dành cho anh. Người ta có thể khinh thường kẻ khác, chứ không ai tự khinh mình.

Không bao giờ anh phải lo lắng một điều gì ở nơi em, tuy là em rất nhỏ bé, khép nép bên anh. Nhưng em lại rất vững chãi trong tình yêu. Nhiều lần, bạn bè em "xiên xỏ" anh, em vẫn ung dung tự tại. Em còn mắng cho bọn chúng một trận. Tội nó, nói em ngu; yêu nhằm người có trái tim nhiều học. Em cười thâm, có sao đâu! Em đồng dạc trả lời "Tao chỉ cần một học là đủ, còn lại bao nhiêu học, nếu tội mày cần tao cho đấy, ráng mà chui vào". Tội nó, bữu môi giận dữ. Em là như thế đó: Đâu phải em không biết, đâu phải em không hiểu. Dễ thương như anh thì thiếu gì người cảm mến. Điển hình là em. Một con bé nhà quê, lạc loài, xa lạ với những rung động của con người. Vậy mà, phút đầu gặp anh, chỉ bắt chợt, đùng phải tia nhìn thân thiện của anh, em đã lúng túng. Đã cảm nhận tình cảm đang nổi sóng, ngấm ngấm từ đó em yêu anh. Đâu phải tại anh dụ dỗ em, đâu phải tại anh lôi cuốn em vào đường tình ái. Em lao mình nháy đến đó thôi. Nhưng em vui lắm. Với em tình yêu là nhiệm màu hơn tất cả. Em biết buồn khi nhìn đôi mắt ưu tư của anh, em biết rạng rỡ khi nhìn thấy nét tươi vui của anh. Hơn hết mọi điều, mọi thứ mà em có được.

Em yêu thương anh, em mãi mãi yêu thương anh. Nhớ anh, nhớ vô cùng.